

Аз съм Александра, но повечето хора ме познават като Лекси, читателите като Лекси А., а най-близките – като Алис. Родена съм в първия ден на прекрасния септември, в първата година на новия век. Появила съм се в слънчевия, целуван от морето Бургас.

Старая се да се събуждам с усмивка всеки ден и винаги благодаря за това, което имам. И може би най-добрият период в живота ми е точно сега. По-вдъхновена съм от всякога, развивам се в сферата, в която си мечтаех, работя по третата ми книга, която няма да има нищо общо с всичко, което съм правила до момента. И все пак вярвам, че най-доброто тепърва предстои.

Друг прекрасен период, но от детството ми, бяха конкурсите за красота. Мечтали ли сте някога да сте принц или принцеса? Е, аз имах тази възможност. В продължение на около седем години участвах и печелех множество награди на всеки конкурс. За съжаление на 10 години се наложи да спра поради здравословни причини, но това ми даде дисциплина и мигове, които отминаха, но останаха завинаги...

Вярвам, че всяка трудност има решение. Само загубата на някой, пренесъл се в един по-красив свят, е необратима. На 12 загубих моята баба. Вследствие на проблеми заживях при нея, за съжаление скоро след това я изгубихме. И до днес не мога да кажа, че съм го преживяла и дали има начин да се преодолее подобна загуба. Но и това по някакъв начин си имаше положителната страна – започнах да пиша, а с годините се превърнах в жена, с която баба щеше да се гордее!

Намерила съм част от призванията си, смятам, че съм от късметлиите, които имат повече от едно.

Хората, които са ми оказвали най-силна подкрепа, са семейството ми и мъжът до мен. Както и приятелите ми - моето второ семейство. Чувствам се благословена с тях. Всеки ден ме вдъхновяват и ми показват, че доброто не просто съществува, а е силно заразно.

Вярвам в Любовта. Вярвам в изкуството. Вярвам в по-доброто „утре“. Вярвам в себе си. Вярвам в доброто у хората. Вярвам в Бог. Вярвам във Вселенските закони.

Мечтая си за щастливо и единно семейство, когато му дойде момента. Другото го градя тук и сега.

С времето се научих да приоритизирам важните неща. Най-трудно ми беше да отделям време за себе си, но днес това ми е главен приоритет - да бъда със себе си, да слушам тялото и душата си и да им дам нужните любов и грижа.

Миналото е красив спомен, а бъдещето не съществува. Не знаем кога то няма да дойде за нас. Има само сега. И все пак няма как да подмина факта, че самата ми работа е свързана с ровене в минали събития и животи.

Всяко едно място, на което сме били, заживява в нас. Но най-у-дома се чувствам гледайки нощното небе...

Най-красивата гледка? Едва ли има нещо по-красиво от любимия човек, спящ спокойно до теб.

Когато ми е най-трудно си напомням, че всичко е преходно. И след като слабостта ми свърши, ставам и продължавам по-силна. Работата ми ме научи, че сме тук, за да растем и надграждаме.

Аз съм изключително емоционална, плача на филми, книги, песни, плача от щастие, плача, когато видя красив жест. Не крия емоциите си и не се опитвам да ги потискам. Давам им пълна свобода.

Вярвам, че всеки върви по пътя си със своето темпо. И няма смисъл да се опитваме да вкараме някой друг в нашия път.

Не се страхувам от смъртта. Вярвам, че това тук е само един кратък момент от пътя на душите ни. Не просто вярвам, виждам го всеки ден и е толкова красиво...

Онова, което ме кара да се чувствам жива е Любовта. Изкуството. ПриРодата. Животните. Децата. Птичките. Слънцето. Всичко заобграждащо ме...

А къде в това е бог? Ще си позволя да цитирам един човек, който оказа огромно влияние в живота ми - "Излез на улицата. Виж това дърво - то е Бог. Виж този камък - той е Бог. Сега влез вътре. Виж тази стая - тя е изкуствена. Нищо тук няма душа. Хората са свикнали да приемат неестественото за естествено, а естествено - за свръхестествено. И не забравяй - ти си Бог, но не се взимай за Бог."

В пъзела на живота липсващи парчета винаги ще има – те ще са най-ярките звезди на небосклона, но дори те са оставили своя отпечатък. Не виждаме цялата картина и едва ли ще успеем да я видим някога в тази своя форма.

Чувствам благодарност за всичко, което имам. За живите си родители. За малкото си, вече пораснало, братче. За покрива над главата ми. За човека до мен. За най-добрата ми приятелка. За всеки човек, който избира ежедневно да бъде в живота ми. За подкрепата и любовта, която получавам. И още, и още...

У всеки един от нас живее едно дете, което все още вярва в чудеса. Нека не го убиваме! Нека да му казваме, че те не съществуват! Нека просто да си позволим да повярваме... за да ни се случат!